

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv.
Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Zmagoslavje našega kralja.

Po mladosti cesarja Konstantina se je komaj moglo sluti, da bo imel tako slavno prihodnost.

Rojen je bil 27 februarja 274 v Naissus v Meziji (najbrž v sedanjem Nišu na Srb-skem.) Mjegov oče je bil Konstancij Klor in njegova mati sv. Helena. Njegov oče je bil pripost častnik v cesarski rimski vojski, vendar se je odlikoval po hrabrosti, drznosti in veliki zmožnosti vojaški. Mati Helena je bila hči poštene a revne družine. Bila je sveta žena, ki je sveto živela in sv. cerkev jo kot svetnico časti.

Oče Konstancij Klor je bil pogan po veri, vendar je kristijane visoko čislal zaradi njih zvestobe in vestnosti. Oče se ni veliko zmenil za vero sinovo. Zato si je pa mati Helena toliko bolj prizadejala, da bi mladeniča kolikor mogoče seznanila z nauki sv. vere in mu pokazala lepoto življenja po krščanskih naukih.

Brezdvomno je bil to le sad dobre materine vzgoje, da je Konstantin pozneje kot cesar kristijane tako čislal in se toliko trudil za razširjanje krščanstva.

Družinica v Naissu je živela v sreči in

zadovoljnosti. Toda le prekmalu so prišle razmere, da je ta skupna sreča minila in je Bog drugače odločil.

Cesar Deoklecijan je spoznal, da sam ne more več obširnega cesarstva obvladati. Zato je sklenil, da ga bo razdelil v 4 velike dele ter vsakemu dal lastnega vladarja, ki pa naj bo od njega odvisen in njemu podložen. Tako se je dogodilo, da je imenoval Konstantinovega očeta Konstancija Klora vladarjem zahodnjega dela cesarstva, t. j. sedajno Francosko, Angležko in Švico. Vendar, da bi držal te vladarje v svoji odvisnosti, dati so morali vsi trije vladarji vsaki po nekaj najuglednejših mož Deoklecijanu na dvor, ki so bili kot poroki zvestobe. Tako je moral Konstancij poslati Deoklecijanu v Tracijo tudi svojega sina Konstantina.

Tu na dvoru razkošnega rimskega cesarja Deoklecijana je dobil Konstantin sicer popolnoma pogansko, vendar kraljevo vzgojo. V zlasti si je tu pridobil izvrstnih vojaških vednosti, ki so mu pozneje toliko pripomogle k slavi in časti. Ker je bil Deoklecijan bud sovražnik krščanstva, imel

je Konstantin priliko videti tudi mučenje kristijanov. Videl je, kako so jih mučili kar po tisoče na enkrat. Videl je pa tudi njih stanovitnost in srčnost s katero so prestajali najgrozovitejše muke v najgrozovitejši smrti. To ga je napolnilo z gnjusom do brezsrčnega paganizma, ki je zmožen na tako grozoviti način divjati zoper nedolžne žrtve, nasproti pa z navdušenjem do vere, ki je zmožna človeka tako spremeniti in tako navdušiti.

Slednjic 1. maja 305; pa je prišla kakor za milijone podložnikov, tako tudi za

Konstantina ura rešitve. Deoklecijan se je namreč odpovedal vladarstvu in kmalu za tem žalostno umrl.

Tako se je smel Konstantin vrniti k svojemu očetu, kjer mu je bil desna roka. Vse svoje krasne zmožnosti je tu mogel spolniti in jih porabiti v blagor države in v pomoč svojemu očetu.

Leta 306, je umrl njegov oče in vojaki so si izbrali Konstantina za svojega vladarja, katerega so vsi ljubili kot svojega očeta.

Komu jih boš zaupala?

Rev. M. G.

Krščanska mati, ti ljubiš svoje otroke, njihova vzgoja prizadeva mnogo skrbij tvojemu ljubečemu srečju. Čuvaš jih kakor najdražji zaklad, vse bi storila, vse žrtvovala, da bi le bili časnó in večno srečni. Pa tvoje oko se bo zaprlo, položili te bodo v grob. Kdo bo pa potem skrbel za tvoje otroke? Glej, poznam ga, ki te bo nadomestoval, ki bo tvojim otrokom oče, mati in še več — to je katoliški duhoven. Njemu brez skrbi zaupaj svoj zaklad, toda pod ednim pogojem: Tebe deca poslušajo, ker te ljubijo in spoštujejo — in duhovna bodo poslušali, ako ga bodo spoštovali in ljubili. Tvoja sveta dolžnost je torej, da vcepiš v mlada sreča spoštovanje do duhovnih predstojnikov, le potem bodo ti lahko blagodejno vplivali na tvoje otroke. Da pa to važno nalogo dobro izvršiš, si oglej katoliškega duhovna, kakoršen je v resnici, ne kakor ti ga kažejo lažnjivi listi in obrekljive knjige.

Katoliški duhoven je mož, ki sam s križem obložen stopa po težki poti svojega poklica. Tistih lepih vezij, ki drugim življenje lajšajo in slajšajo, on ne pozna. V njegovem srečju živi samo Bog. In ta ga uči, kako naj svoje brate ljubi in se zanje žrtvuje. Ne najdeš ga med šumnim svetom, v samotnem delu potekajo njegovi dnevi in iz te samote stopi le tedaj, ko je treba pomoči v dušni ali teles-

ni sili. V palačah bogatinov ima malo znancev, tembolj pa so mu znane vse hiralnice, bolnišnice in podstrešne sobe ubogih trpinov. Živim kaže pekel, da bi jih pripeljal v nebesa, umirajočim kaže nebesa, da bi jih pekla rešil. Nobena bol, nobena žalost mu ni neznana. Križ, evangelij in rožnivenec — to je njegovo orožje; z njim osrečuje, tolaži, krepi in osrečuje. Svet ga zaničuje, on pa moli zanj, svet ga zasramuje, a on dela zanj, svet ga preklinja in on ga blagoslavlja. Jeze, sovraštva, zavisti njegovo srce ne pozna. Ljubiti, odpustiti, tolažiti — to je njegovo življenje. Sam sebi je odmril, da živi za druge. S smehlajem miru krog ustn, in s solzo sočutja v očeh speje svojo pot. Zaničevanje je njegova čast, njegovo bogastvo so revni, ž njimi deli zadnji grižljaj svojega kruha.

In kaj je pa zate katoliški duhoven? V najvažnejših trenutkih tvojega življenja je bil tvoj služabnik. Pri sv. krstu te je sprejel v katoliško cerkev in ti dal osrečevalno oblačilo nedolžnosti. V dušnih bridkostih te je pokrepčal, dal ti je mir sreča, spravil te z Bogom, tvojo dušo je hranil z angelskim kruhom in še in še.... Storil ti je toliko dobrega, da ti niti ne več — in za vse to ni prosil pohvale, plačila, — dovolj je bil poplačan, če je le tvoja duša ljubila Boga. In kako bo delal

za naprej? Prosi ga za nekaj dragega časa, dal ti ga bo. Prosi ga za žrtev njegovega zdravja: tudi tega ti ne bo odrekel. Prosi ga za njegovo življenje: gñej, žrtvoval ga bo zate. Kje najdeš boljšega prijatelja, kot je katoliški duhoven? Oče in mati je siroti, vodnik mladenču in mladenki, podpora starčku in ko je bil vsem vse — še ni končano njegovo delo. Pozno v noč še kleči z brevirjem v roki in z molitvijo završuje svoje veliko delo ljubezni.

Tak je katoliški duhoven. Krščanska mati, ali ni to sree, ki mu lahko zaupaš svoje otroke? Zato uči otroke, da bodo spoštovali duhovne, s tem jim boš zagot-

tovila časno in večno srečo. Ti boš v grobu, tvoji otroci pa bodo pri pridigi in krščanskem nauku nabirali vodil in naukov za življenje. Tebe ne bodo mogli vpraševati za svet, pa katoliški duhoven jim bo to, kar si jim bila ti, nanj se bodo zanesli, saj ga spoštujejo in sveta jim je njegova beseda. V težavah in križih ne bodo omagovali, saj jih bo tolažil katoliški duhoven. Ob njegovi roki in z njegovim blagoslovom bodo veselo potovali in srečno dospeli v večno domovino, in tam, "draga mati," te bodo na vselej zahvaljevali, da si jih učila duhovna spoštovati.

(Po Kinderfreund-u.)

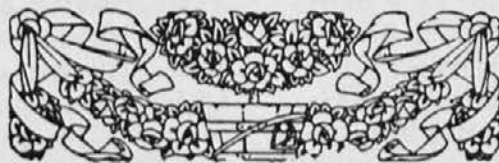
Videla oči sem žejne,
prošnje vroče v njih so stale;
sreče, zlate zemske sreče
upno so pričakovale.
In prišla je sreča zala,
šla je mimo in — zbežala.

Videla roke sem drzne,
ki se trnja niso bale,
za trenutno uživanje
roč škrlatnih so si brele;
a na veji še dehteči
se osul je cvet blesteči.

Videla noge sem trudne,
za zakladi so hodile,
daleč po težavnih potih
dan za dnevom so blodile.
kar so našle — pena bela,
ki je v zraku obvisela.

Videla sem srca gorka,
ki ljubezen so iskala,
ki besedo samo eno
z zlatom drago bi plačala.
Našla le oblak so dima,
ki miru zvestobe nima.

In prišla sem do spoznanja
da mi više je poseči,
ker samo nebo neskončno
dušo omiri, osreči.
Našla sem zaklade svoje:
Jezus je bogatstvo moje.

Watomilka.

Sanje.

Mali Indijanci so imeli s tem veliko veselje; ne tako Vatomilko. Namameha mu je večkrat pripovedovala, da je ustvaril vse ljudi in živali veliki Bog in da ga to zelo žali, ko jih mučimo. To je Vatomilku seglo globoko v dušo, imel je pa vrhutega še zelo rahločutno sree kakor Namameha. Nikdar ni hotel odrezati brhki veverici košatega repa ali ptiču krasnega krila, vselej se je že pri misli na trpinčenje kar stresel. To pa ni bilo vseč očetu. Bal se je, da mu bo Vatomilko v sramoto, da ne bo hraber, bojevit, krut sovrage ljudi in živali. Zato vzame otroka Namamehi, ga iztrga iz njenega skrbnega materinega naročja in ga izroči neki drugi družini v vzgojo.

To je skrbno Namameho zelo bolelo, a ni si mogla pomagati. Priporočila je svojega otroka Bogu, angelu varihu in Materi Božji in molila zanj vsak dan. Grda ženska pa, ki ji je bil izročen Vatomilko v vzgojo, ga je velikokrat hudo pretepala, ker ni mogel mučiti živali kot drugi otroci. A vse to ni nič pomagalo, deček je ostal mehkega, sočutnega srea do vsega stvarstva. Zato je znal pa najbolje tekati, se boriti, plezati in plavati, poleg tega je bil še najmočnejši in najspretnejši. Tudi očetu je kmalu izginil strah, da bi bil Vatomilko kak strahopetec, ko je videl čvrstega dečka, kako prekaša vse sovrstnike. Toda k materi ga le ni pustil in ž njo je ravnal poslej tudi veliko strožje. Morala je trdo delati in nositi domov težke butare drv na glavi, kakor druge Indijanke.

Pri Indijancih je navada, da mora vsak deček, ko izpolni 14. leto, nekaj izvanrednega sanjati. Mislijo, da je to najvažnejši trenutek v življenju in da je od teh sanj odvisno vse življenje. Vršni se pa to takole. Dečka zaprô v temno sobo, kjer ostane cel mesec zaprt. Jestu mu

dajô le toliko, kolikor je neobhodno potrebno. Med tem časom sanja in prikaže se mu kak duh v podobi divje živali. Ta duh je njegov poseben zaščitnik, ki ga spremlja in varuje celo življenje. Ko se mu je pokazal enkrat duh, mora iti deček na lov in loviti toliko časa, da ustreljono žival, v kateri je videl svojega zaščitnika. Koža dotične živali služi potem kot najboljšo sredstvo zoper vse težave in nevarnosti, zato jo skrbno shrani. O dečku pa mislijo, da dobi potem vse lastnosti ubite živali. Močan bo kot medved ali bivol, urn kot podlasica, spreten kot veverica i. t. d.

Tudi Vatomilko je moral prestati to dobo. Takoj, ko je izpolnil 14. leto ga pošlje oče v gozd in ga zapre v temno bajtice. Jestu ne dobi drugega kot po solnênem zahodu nekaj suhih korenin in košček kruha. Ves božji dan leži na trdih tleh, ki so le malo z mahom pregrnjena, in skuša sanjati kot mu je zapovedal oče. Vsak dan je bolj truden in slab in slednjič se mu zdi, kakor bi bil napol pijan, napol zaspan. V takem položaju so drugi navadno sanjali, a Vatomilku se noče prikazati ne medved, ne bivol, ne podlasica in sploh nobena žival. Sanjal je pač, sanjal veliko, a le o belih ljudeh, o katerih je pripovedala skrbna mati, in ki stanujejo daleč tam v daljni deželi, kjer vzhaja solnce, ki so tudi tako beli kot ona — tudi tako prijazni kot ona. Pripluli so v močnih, velikih čolnih po jezeru, in ko so dospeli do brega, se je začelo na obeh straneh čolna bliskati. Zagrmelo je, da se je gozd stresel, in rdečkožci so preplašeno zbežali. Izstopili so, izsekali gozd in nasadili na njegovo mesto krasna polja. Vse to se mu je sanjalo, a tako živo sanjalo, da je mislil, da je vse to resnica. Saj mu je znala mati tako živo pripovedati o teh ljudeh, in to se mu je vtisnilo tako globoko v mlado sree. Vsi so zbežali pred

belimi ljudmi, le on je ostal pri svoji skrbni materi, pri belih ljudeh in kadil ž njimi mirno svojo pipico. Tako je sanjal Vatomilko.

Lov na bivole.

Celih 36 dni je bil zaprt Vatomilko v temnici v gozdu. Nato pride oče k njemu in ga radovedno vpraša, kaj je sanjal in katera žival se mu je pokazala kot posebna zaščitnica. Pa kako se začudi, ko mu pove Vatomilko, da ni videl nobene živali in tudi ne sanjal o kaki zveri, marveč le o belih ljudeh in njihovi deželi. Nato mu začne opisovati omenjene kraje tako živo, kot bi jih bil res videl, kar pa očeta tako ujezi, da je malo manjkalo, da ga ni v prvi razburjenosti zabodel.

"Torej ni si videl bivola?"

"Ne!"

"Veverice tudi ne?"

"Tudi ne!"

"Medveda tudi ne?"

"Tudi ne!"

In oče povprašuje dalje in našteva vse mogoče živali, a na vsa vprašanja dobi isti odgovor: "Ne!"

"Ali niso imeli beli ljudje nič živali pri sebi?"

"Ne," odvrne kratko Vatomilko, "ampak ubijali so bivola z neko cevjo, iz katere se je strašno zablistalo in zagrmelo."

To očeta malo polotaži. Prepriča se, daje sinov zaščitnik sam bivol. In s tem je popolnoma zadovoljen. Sedaj upa, da bo Vatomilko močan in bojevit kot sam bivol. Do Namamehe pa čuti vedno večje sovraštvo in sklene, da jo požene od hiše in za vselej zavrže ali pa umori. Še prej pa mora Vatomilko seveda na lov na bivole, da dobi kožo.

Takoj v sosedni dolini se je pasla cela jata bivolov. Krog in krog je obkrožalo dolino strmo skalovje, ki je segalo ponekod 2—3 metre visoko. Na dnu doline pa je rastla bujna trava, visoka skoraj kakor človek. Tu so se pasli divji bivoli.

Vsi sosedje in znanci so bili povabljeni na lov, da se prepričajo osebno o Vatomilkovi moči in spretnosti. V velikem krogu zažgô ogenj na vrhu doline in za-

podé na ta način zverjad v sredo ozke dolinice.

Na lov ne nosijo Indijanci lepih peres in drugih okraskov, ampak kratek jopič okrog ledij, da so tem prožnejši in ročnejši. Oboroženi so dobro. Nekateri nosijo težke sulice, drugi velike meče, tretji lok in puščice.

In boj se začne. Na ëilih konjih se zapodé v največjem diru proti sredi. Ogenj, gosti dim in divji krik oplasi vse živali, da begajo s povešenimi glavami po dolini semtertja. To ti je boj! Bivoli dirjajo kar med lovci, drugi se pa skušajo s konji.

Strašno tuljenje odmeva po vsej dolini. Nekateri konji se splašijo divjih, razdražljivih zveri in le spretnost Indijancev jih obvlada. Drugi pa so že vajeni boja in se zapode divje rezgetajoč nad zbegane živali. Puščice frče semtertja po zraku, sulice pa žvižgajo kot divji orkan. Indijanci, vajeni boja, kričé in upijejo, kar morejo, brzdajo s čudovito spretnostjo konje in dražijo že itak razjarjeno zverjad. In če se kak bivol zakadi proti konju, obrne jezdec bliskoma konja na stran, in mu zadá od strani smrtno rano, da se onemogel zvrne po tleh, kjer divje rjoveč in težko hropeč izkrvavi. Tak boj zahteva največjo spretnost in moč.

Vatomilku ni videti, da je še mlad. Izkaže se spretnega in krepkega loveca. Prvega bivola, ki mu pridrvi nasproti, usmrti. Bivol se je zakadil namreč s povešeno glavo konju med prve noge, v istem hipu pa ga zabode Vatomilko z velikim mečem, da se zvrne žival na mestu. Vsi junaka gromovito pozdravljajo in hvalijo Vatomilka kot zelo spretnega in močnega dečka.

Njegov oče pa ni bil tako srečen. Ravno ko hoče pomeriti na bližnjega bivola, ga zadené v hrbet pušica družega Indijanca, da pade težko ranjen s konja. Že hoče planiti nanj divji bivol in ga zabosti s krepkimi rogovi, a v hipu priskoči Vatomilko in zadene zver tako srečno, da obléži na mestu mrtva.

Nekaj minut nato izdihne Vatomilkov oče, zadet ravno v srce.

Žalost zavлада med Indijanci, ko vzdignejo mrtveca in ga privežejo na konja ter

se napotijo tožno kričeč proti domu.

Namameha, ki ni niti slutila, kaj je nameraval storiti žnjo njen mož, naglas zaplaka, ko zagleda mrtveca. Vse težave, vse bridkosti, ki jih je morala prej prestati, so v hipu pozabljene in le to

začuti, da ga je ljubila. Njega sedaj niveč!

In takrat dozori v njenem sreč trden sklep, ki ga je prej velikokrat odobrila, a zopet zavrgla, ki pa se ji poraja v sreč, sklep, da ubeži in se vrne k belim ljudem.

Dolžnost po veri živeti.

P. M. V. of m.

Leta 1349, piše znani Wetzel v svoji knjižici, je gospodovala v celi Evropi blede žena — smrt. Neštevilno ljudi je umiralo povsod. Cela mesta in dežele so kar naravnost izumrle. Še na morju so dobili večkrat cele ladije polne mrličev, ter tako same sebi pripuščene. Strašni so bili oni časi, ko je tako gospodarila koščena smrt. Toda veliko hujše in žalostnejše razmere so dandanes. Koliko kristijanov živi lahkomišelnost tje v en dan. Ne zamenjajo se za vero, ne za versko življenje. So pač tudi mrtve, porušene mladike na drevesu sv. katoliške cerkve.

Res tudi dandanes vlada smrt, toda ne umirajo toliko ljudje, ampak srca, ampak duše. Vmirajo pa v verski mlačnosti in brezbriznosti, pokoplje jih pa — nesrečna nevera.

Res ljudje slabo verujejo, malo verujejo, vsaj po veri ne živijo. In vendar je vera brez dobrih del mrtva. Vendar je vsakega katoličana vestna in sveta dolžnost po veri živeti.

V šestnajstem stoletju se je začel po Nemčiji širiti novi nauk češ da: vera sama brez vsakih dobrih del zadostuje za naše izveličanje. Luter in njegovi privrženci so učili: Človek ne potrjuje za opravičenje in zveličanje drugega kakor vero; da je Kristus njegov Zveličar. Kedor ima to vero, so rekli, naj živi kakor hoče, naj dela kar mu ljubo, naj tudi v grehah živi, njegovi grehi mu ne morejo prav nič škodovati. Sploh je le en sam, greh ki more človeka večno nesrečnega narediti, nevera.

Kako zloben, kako brezbožen nauk! Ubijavei, vi goljufi, razuzdanci vi vsi,

kar vas je take vrste, vi vsi ste pošteni ljudje, še svetniki ste lahko, le poleg svojih hudobij verujte, pa bo. Po kateri pravici Vas morejo sploh kaznovati, zapirati, v smrt obsojati? Kaj ne, predragi, Boh varuj, da bi bil tak nauk resničen.

Sv. pismo in katoliški nauk vse drugače učita. Kaj ne? Gospod Jezus pravi: Ne vsak, ki pravi "Gospod, Gospod", bo šel v nebeško kraljestvo, ampak kedor stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta pojde v nebeško kraljestvo. Še jasneje govori sv. apostol Jakob: "Kaj pomaga, če kedo pravi, da ima vero, del pa nima". Ali ga bode le sama vera zveličala? Sv. apostolj pristavlja slednič: "Ti veruješ, da je Bog. Ali kaj ti to pomaga? Tudi hudiči verujejo in trepetajo."

Vera se mora torej v delih pokazati. Le po njih je in ostane ona živa. In kakšna dejanja zahteva sv. vera. Prvič, da jo vselej in povsod spoznavamo, nikoli pa zatajimo. Kristijan se mora pokazati vselej in povsod, kot Jezusov učencec, kakor hvaležen otrok sv. matere Cerkve. Gospod govori:

"Kedor bo mene spoznal tega bom tudi jaz pred svojim Očetom, ki je v nebesih. Kedor bo pa mene zatajil pred ljudmi, tega bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom v nebesih". Žali Bog, da se teh svetih dolžnosti marsikateri kristijani ne zavedajo. Zadržati je malenkostni strah, morebitna škoda pri kupčiji, zaslužku, zadržati tu in tam le jedna zbadljiva beseda, pa se jih toliko vstraši svojega verskega prepričanja; pa toliki zapuščajo Gospoda češ: Ga ne poznam!

V življenju sv. Polikarpa beremo pa

sledeče: Ko je neverni oblastnik zahteval od njega naj se odpove Kristusu, pa bode prost, je častitljivi šestinosemdesetletni starček odgovoril: Šest in osemdeset let že služim Kristusu, pa mi ni nič žalega še storil. Kedo bi mogel tedaj Njega zatajiti. To je bilo možato, to je katoliško! Svoje vere se kristijan ne sme nikdar sramovati. Nje ne sme nikoli zatajiti. Ni treba sicer vsakemu nasproti svojega katoliškega prepričanja zatrjevati; dolžnost je le ta čas sv. vero izpovedati, če to zahteva višja oblast ali če bi zaradi tega imelo nastati kako pohujšanje.

Pa ne le z besedo, tudi z dejanjem je treba pokazati svoje versko prepričanje. Kedor je zvest otrok sv. katoliške Cerkve, on mora svoje katoličanstvo pokazati doma. Zjutranja in večerna molitev, pred in po jedi, ob angeljevem česčenju, je sveta dolžnost praktičnega katoličana. Zraven tega mora krščanska hiša spolnjevati božje in cerkvene zapovedi, živeti v ljubezni in čednostih, zvesto spolnjevati svoje stanovske dolžnosti. Tako se vera kaže doma. In na zunaj? Katoliški kristijan gre ob nedeljah in praznikih očitno k službi božji, je vselej pri sv. maši, pri pridigi, prejme o velikonočnem času svete Zakramente in tudi še med letom večkrat. In kakor je kristijan katoliški doma, katoliški v cerkvi, tako je katoliški tudi zunaj cerkve v javnem življenju. Njega ne boste nikoli našli v slabih družčinah, v slabem govorjenju. Njega ne boste nikoli videli z slabim listom v roki, z nasprotnimi strankami ne v občini, ne v deželi ali državi skupaj. On je vedno dosleden, kakor doma, tako zunaj, kakor v sreči, tako v ustih. In taka vera je živa, je prava. V delih se pokaže. Nikogar se ne vstraši. Kristijan mi je ime in katoličan priimek, to je geslo praktičnega katolika. Zakaj piše sv. Jakob: "Kakor je telo mrtvo brez duše, tako je tudi vera brez dobrih del mrtva".

Ali to še ni zadosti. Vera še ni živa ako jo le v življenju kažemo. Ona postane prav živa, ako je z ljubeznijo združena.

Ljubi Gospoda svojega Boga iz celega svojega srca, to je prva in najimenitnejša zapoved, pravi Gospod.

Ta ljubezen pa obsega dvoje. Namreč

svoja dela opravljati iz nadnaravnih nagibov in v posvečujoči milosti božji.

Zdi se, da tega ne razume ali noče razumeti današnji svet. Še več. Veliko jih je, ki dobro delajo, s tem se tudi hvalijo, ali brez višjega namena delajo vse. Veliko jih je, ki se ogibljejo vsake krivičnosti, ne marajo, nočejo nič tujega, to pa za to ker vidijo, da je to edino prav in pravično samo na sebi. Drugi so zopet usmiljeni, pomagajo revežem, podpirajo dobre človekoljubne ustanove, pa za to, ker se jim vsaka reč smili, so pač tako mehkega srca. Tretji so pridni, marljivi, delavni po svojem poklicu in stanu, pa le za to, ker si s tem spoštovanje, ugled pri ljudeh pridobivajo, ali pa so že navajeni vsakdanjega reda. Četrtni se trudi z učenjem, z vedo, bere, piše, zbira, le za to, da bi pred ljudmi kaj veljal, le za to, da bi boljšo službo skoraj dobil. Slednji se varuje celo greha, pa ne zavoljo tega, ker greh Boga žali, ampak le zaradi tega, ker pameten človek mora le po pameti živeti, ker le tako življenje telesno zdravje vtrjuje, hrani, ker le tako človek svoje dobro ime pridobi.

Toda kaj pomaga vse to za večnost, bi zaklicali z sv. Alojzijem:

"Vsa ta dela so res dobra sama na sebi, ali manjka jim pa duše, poglobitve podlage. 'Za Boga niso, zavoljo Boga niso'. Človek mora dobro delati, ker Bog tako hoče, ker Bog tako zapoveduje, ker božjo voljo s tem izpolnjuje. Prav po besedah sv. apostola: 'Ali jeste ali pijete, ali kaj drugega delate (le greha ne), delajte vse v čast božjo.'"

Poleg tega je treba vsa dobra dela opravljati v stanu milosti Božje. Brez Božje milosti ne moremo nič dobrega storiti, to je verska resnica. Kar je tedaj duša za telo, to je milost za vero in dobra dela po sv. veri. Ako je sveta vera ločena od svete ljubezni božje, kakor je pri kristijanih, ki živijo v smrtnem grehu, potem je njih duša zgubila nadnaravno življenje. Potem je nesposobna za dobro. Je sploh mrtva za nebesa. Vsa dobra dela v tem stanu nimajo nobene zasluge pri Bogu. Manjka jim ljubezni, po kateri smo prijatelji in otroci božji. Za to pravi tudi apostol: "Ko bi imel vero, da bi gore pre-

minja, Marija, da si Kraljica slovenskega naroda!

Nato je mil. g. škof slovesno blagoslovil krono in jo položil na glavo.

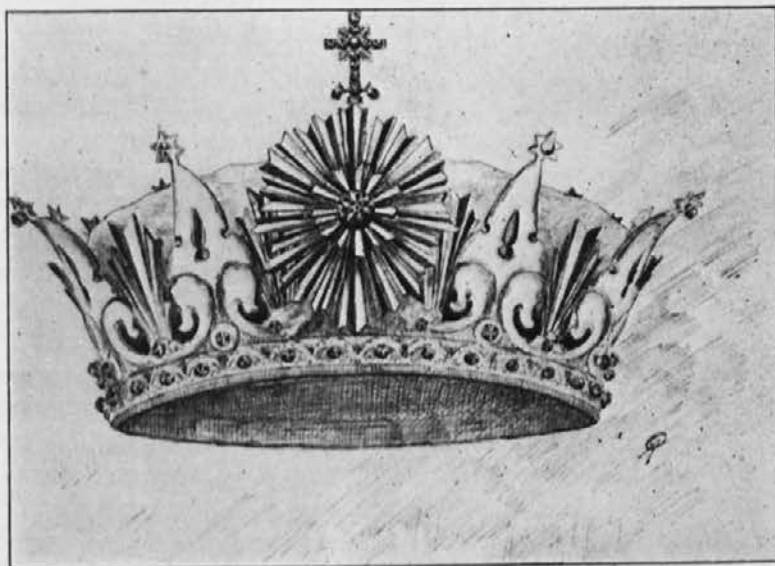
Nato je cela cerkev pokleknila in na glas iz srea so vsi pozdravili svojo kraljico z "Češčena si Kraljica..." Malo oči v cerkvi je ostalo suhih v teh trenutkih.

Sledila je še slovesna procesija in po procesiji blagoslov, katerega je podelil mil. g. škof.

Mil. g. škof je v lepi slovenščini razjasnil pomen kronanja, pozdravil Slovence in jih navduševal naj tudi v Ameriki ostanejo stanovitni v češčenju nebeške Kraljice.

Slovesni "Te Deum" je zaključil lepe in pomenljive slovesnosti, ki bojo še dolgo ostale v spominu rojakom v Kansas City.

no. A zraven orgelj so bili glasovi chevelarskih deklet, katere so pele tako krasno, da bi človek moral jih nehote pohvaliti. Res, marsikateremu so se vzbudili spomini na svojo rojstno domovino, v kateri se še lepše obhaja ta spomin. In potem, ko je sv. maša minula, smo se razvrstili v parado. Dekleta, snežnobelo oblečena, so posipale pot Gospodovo, po kateri je duhovnik nosil Njega veličanstvo. Slovenski peveci so tudi izvrstno peli za procesijo okoli 3 kapelice. Najlepšo kapelico sta napravila g. in ga. Jožef Stare. Tudi drugi 2 kapelici sta bili dobro napravljene. Streljaleci so pa tudi dobro zadeli, ker je tako pokalo, kakor tam na Balkanskem ozemlju pred meseci, in so tudi s tem naredili nekoliko časti tej slavnosti. Gre jim tudi hvala za ta njihov trud. Cerkev je

To krasno krono je izdelal Mr. H. P. Mertel za kip Matere Božje v cerkvi sv. Družine v Kansas City, Kans. Krasno delo samo priporoča mojstra.

Valley, Wach. Praznik Sv. R. Telesa.

Napočilo je četrtkovo jutro v vsej lepoti. Jutranje solnce je predrlo skozi preproge in prepodilo vse oblake. Nebo je bilo prozorno kot ribje oko. Streljanje nas je vzbudilo. Pričeli so prihajati ljudje od blizu in daleč, konji in avtomobili, že pred pol deveto uro. Sv. maša se je pričela ob 9. uri 30 min. Imeli smo veliko latinsko sv. mašo, pri kateri je igrala častita sestra na orglje jako lepo in ubra-

bila tudi jako praznično okinčana pod vodstvom skrbne, za čast božjo vnete slovenske gospodinje gospe Jožef Stare. Želimo, da bi drugo leto še lepše obhajali ta praznik, pri katerem naj bi čast božjo povečal zvon.

Rojaki, potrudimo se! Delajmo složno med seboj, kajti v združenih močeh je moč.

"A. S."

La Salle, Ill. — Tukajšnja slovenska naselbina in slovenska župnija sv. Roka je v teku deset let praznovala najlepši dan svojega obstanka, in sicer dne 1. junija, na nedeljo, ko so otročiči te župnije bili prvokrat pri sv. obhajilu. Ta dan je bila slovenska cerkev ozaljšana, da je bilo ganljivo za vsacega, kdor ima kaj vere v Boga in sv. Rešnje Telo in v sv. katoliško Cerkev. Ob osmi uri se je že opazilo, da je nekaj nenavadnega. In res, tiha in mirna družba se je pomikala po cerkvi proti altarju in nepričakovano obilna vrsta, da je bilo ponos cele župnije, ker so se otročiči tako lepo obnašali, da lahko vsak ve, da šolske sestre v tem zaslužijo hvalo cele naše župnije, ko so k prvemu sv. obhajilu privedle kar 86 šolskih otrok. Kar slovenska župnija tukaj deluje, še ni bilo toliko naše mladine pri prvem sv. obhajilu.

Dne 18. maja je bila velika slavnost v cerkvi sv. Neže, kjer so blagoslovili prevzvišeni g. škof Trobec tri velike krasne zvonove, ki so bili lepo okrašeni. Prevzvišenemu g. škofu so stregli tudi č. gosp. dr. Seliškar in še več slovenskih duhovnikov. Cerkev je bila napolnjena s katoliškim narodom.

Slavnost je krasno uspela in nam ostala v živem spominu. "A. S."

Brockway, Mich., 26. maja. — Dragi čitatelji: — Hočem vam naznaniti, kako se je praznoval tukaj praznik sv. Rešnjega Telesa. V pondeljek in torek bilo je deževno vreme, tudi v sredo je bilo oblačno, negotovo se je kazalo vreme za drugi dan. Mladičji in dekleta so splekli nekaj vencov, postavili mlaje k cerkvi, tudi za kapelice se je nekoliko pripravilo. Vreme drugi dan na praznik sv. Rešnjega Telesa je bilo mrzlo in temno, a vendar se je pripravilo na slovesno procesijo iz cerkve po polju s Presv. Rešnjim Telesom. Ob pol deseti uri je daroval domači gosp. župnik peto sv. mašo. Po maši se zbrala procesija, društva z banderi, male šolarke belo oblečene s cveticami so šle pred sv. Rešnjim Telesom, za nimi še pevci, ki so med potjo in pri štirih kapelicah, kjer se je delil

blagoslov z Najsvetejšim, lepo peli. Sv. Rešnje telo so nosili naš preč. g. škof Jakob Trobec. Pri sv. maši se je tudi streljalo s topovi, kakor tudi med procesijo in pritrkovalo.

"A. S."

— o —

Človek nima v grešnem uživanju nikdar reničnega veselja, ali uživanja. Tega užitka samo pričakuje, doseže ga pa nikdar. Tako veselje je kakor sladak strup. Dokler po grlu teče je sladko, pa samo tedaj. Takoj na to je pa grenko in zoprno, povzroči bolezen in kesanje in smrt. V nobenem posvetnem uživanju toraj ni veselja, ampak povsodi je samo upanje, pričakovanje, da bo veselje. — Tako človeka na svetu vse vara! Pa so še, ki uče, da je višek človeške sreče v telesnem uživanju! V katerem pa, ko ga pa v resnici ni!? (A. Tomec.)

— o —

Resnica je nad vse. Resnica mora biti prva, potem še-le pride vse drugo. Resnice na snemo zapozastavljati za nobeno drugo stvar, pa naj bi bila tudi dobra, naj bi se šlo tudi za kak naš dobiček ali škodo, pa naj si tudi nakopljemō s tem sovraštvu ali pridobimo prijateljstvo. Resnici se mora vse ukloniti. Pot resnice je edino prava pot, vsem prava mera, vsem enako pravična. — Resnica se ne da spremeniti ali uničiti. Enkrat jo moramo priznati. — Resnica je samo ena. — Resnica je najvišji gospodar! Njej se mora vse ukloniti. Kdor njo zaničuje, sebe samega zaničuje. (A. Tomec.)

— o —

Nekateri hočejo imeti popolno svobodo! Toda popolna svoboda je nemogoča brez popolne sužnosti. Ako bi bili res nekateri popolnoma svobodni, da bi smeli vse, kar bi hoteli, morali bi biti drugi popolni sužnji, ker bi ne smeli ničesar storiti, kar bi ti ne hoteli. — Pa se še bahajo moderni svobodomisleci s svojim naukom o popolni človeški svobodi! Pri tem pa ne pomislijo, kolika neumnost je njih nauk! (A. Tomec.)

Maria, božja mati, prosi za nas.

(Slika Rafaelova.)

Družba sv. Rafaela.

Predsednik: Rev. A. L. BLAZNIK
 . . . Haverstraw, N. Y.

Tajnik: G. A. BURGAR

Družbina pisarna: 21 Nassau Avenue
 Brooklyn, N. Y.

SLOVESEN DAN.

Pet let bo v jeseni, od kar je bila ustanovljena družba sv. Rafaela v New Yorku za slovenske izseljence v Ameriki. Nekaj malo za narodno delo navdušenih mož se je pred 5 leti zbralo v cerkveni dvorani sv. Nikolaja in se posvetovalo, kaj bi bilo storiti, da bi se našim slovenskim izseljencem, ki dan za dnem v obilnem številu prihajajo sem v Ameriko iz domovine, pomagalo, da bi jim ne bila Amerika v nesrečo, apak v pomoč. Sklenili so ustanoviti družbo sv. Rafaela, ki naj se zavzame za naše slovensko izseljensko vpranje. Z velikim navdušenjem so se tedaj ti možje zavzeli za to težavno delo in ga vršili do sedaj skozi pet let. Premagati so morali mnoge težave in mnoge neprilike, želi mnogo nehvaležnosti kakor od slovenske javnosti, tako od posameznih rojakov, katerim so dajali podpore. Vendar vse to jih ni ostrašilo, da bi ne šli pogumno naprej po začetni poti in si ne prizadevali, storiti vse, kar bi bilo v njih moči, v pomoč bližnjemu.

Težave so bile v začetku zlasti radi tega, ker je bila družba, ki bi imela namen, samo bližnjemu pomagati brez lastne koristi, z velikimi lastnimi žrtvami, ker v denarju, tako v delu za bližnjega, nekaj novega, česar mi do sedaj še nismo poznali.

Preteklo bo skoro pet let od tega. Hvala Bogu! Družba sv. Rafaela vedno bolj in bolj zmaga! Nasprotstva so potihnila. Vedno več in več naših katoliških mož se zaveda, da je sveta dolžnost vsakega, ne samo za se skrbeti in sebi pomagati, temveč tudi za svojega brata po veri in krvi, ter mu pomagati v potrebah kjer koli je le mogoče in je potreba. Kot katoličan mora vsak možak imeti smisla in sreče ne samo za se, ne samo za svojo ožjo krvno družino, temveč tudi za svoje sobrate, ki so v njegovi bližini, zlasti za one, ki so z njim eno ali po krvi, ali po veri. Po besedah našega božjega učenika, je naš bližnji vsak človek in vsakemu smo dolžni pomagati, ako je v potrebi, da še celo naš nasprotnik je naš bližnji in smo mu dolžni pomagati, ako je naše pomoči potreben.

Da bi se pa vsemu podjetju dala širša podlaga, oziroma, da bi se delovanje te družbe mej rojaki zlasti v New Yorku pomnožilo, sklenilo se je že lani pri občnem zboru, da se ugotovi želja našega zavetnika Njega Eminence kardinala Farleya nadškofa New Yorškega, ter se skliče poseben shod družbe, katerega se naj udeleže tudi zastopniki drugih diocesanskih dobrotelčnih društev, kakor sv. Vincenca Pavlanskega, Federation of Catholic Societies, Ladies Auxiliary in drugih.

Vendar razne zapreke so zaprečevale ta shod celo do maja 25. ko se je ta shod mogel vršiti.

V resnici smo se malo bali, kako bo izpadla vsa stvar. Bali smo se zlasti, da bi ne bilo dovoljne udeležbe od strani slovenskih rojakov New Yorških. Zato smo nekako nemirno čakali tega dneva. Toda ves naš strah je bil neopravičen. Naši New

Yorški rojaki so pokazali, da so v resnici iz mej vseh naselbin slovenskih v Ameriki najbolj napredni in najbolj pristno slovensko-amerikanski, ki ne poznajo nikakih ozkih meja, kakega strankarstva, ampak vejo razločevati, mej pristno narodnim delom in pa mej samo navadnim kričanjem kakih propalije. Zato ni bilo čudno, če se je obširna dvorana sv. Nikolaja že takoj četrť ure pred začetkom napolnila najodličnejšega občinstva iz naše naselbine. Kakor so se nekateri, ki se udeležo vsake slovenske prireditve, izrekli, še nikdar nobena prireditev ni zbrala v New Yorku toliko in tako odličnega občinstva, kakor ravno ta. Tu si videl Mr. Fr. Sakserja, tu si lahko videl urednika Glas Naroda Mr. Zupana, tu si lahko videl Mr. Burgarja in gospo, Mr. Češarka in gospo in vse druge najodličnejše može naselbine. Nobenega ni manjkalo. Dvorano so gg. odbornice ženskega oddelka družbe Sv. Rafaela pod vodstvom predsednice gospice M. Gostič krasno okrasile s slovenskimi, papeškimi in ameriškimi zastavami in cvetjem. Zlasti so se trudile z predsednico za to gospa Mrs. Blaž in gospici Botijev in Markič.

Točno ob četrť na pet prišli so v dvorano povabljeni gostje pod vodstvom č. g. predsednika Rev. Blaznika in zasedli sedeže na odru. Ljudstvo je vstalo v znak pozdrava in začelo burno ploskati. Pevsko društvo "Domovina" je zapelo pozdravno pesem.

Pozdrav g. predsednika.

Gospod predsednik v kratkem a krasnem govoru pojasni najprej v slovenščini pomen današnjega dneva za družbo, kakor tudi za slovensko naselbino v New Yorku. "To je prvič, da so Slovenci skupaj pri posvetovanju združeni z Amerikanci. Z današnjim dnem stopa naša narodnost v ameriško javnost. Amerikanci nas zelo malo poznajo. Komaj vedo, da smo mi tukaj. Morda v kakem leksikonu nas najdejo. Zakaj nas ne poznajo? Zato, ker se jim ne pokažemo. Z današnjim dnevom pa stopimo pred nje in se pokažemo, da smo tudi mi tukaj, da tudi mi ne spimo, da imamo tudi mi pojma za karitativno delovanje in za delovanje v pro-speh naše nove domovine. Krasna je na-

ša domovina doma! Zato jo ljubimo! Toda nova domovina nam je toliko dobrega storila, da smo ji iz srca udani in hvaležni. Ta domovina nas ne preganja, nam ne krati ne verskih, ne narodnih pravice, nam da popolno svobodo, da se moremo razvijati kakor narodno, tako društveno. Imamo že podporne organizacije. In družba sv. Rafaela nas zbira v društvo, da s skupnimi močmi podpiramo bližnjega našega rojaka, ko je v potrebi."

Slovenci, združite se!

Nato nastopi burno pozdravljen Monsignor dr. McMahon, supervisor vseh New Yorških katoliških društev. V krasnem, lahko razumljivem govoru pozdravlja družbo sv. Rafaela. Dalje navdušuje Slovence naj krepko stopijo v vrsto drugih katoliških narodnosti ter naj krepko delujejo za skupni blagor, zlasti za blagor njih naroda! Pred vsem naj ne pozabijo, da je v združenju moč! Zato naj se Slovenci krepko organizirajo v društva, ki naj lajšajo bedo mej lastnimi brati. "Mi Amerikanci le prevečkrat opazujemo mej naseljenci, da se le malo brigajo za pomoč njih bližnjega po krvi. Vsak si naj pomaga sam, govore! Tu pridejo v tujino, pa nekako zgube smisla skupnosti. Tuje se čutijo in tuji si ostanejo tudi mej seboj. To je napačno! Ne čutite se tuje! Vi ste tako naši, kakor smo mi sami. Zato pred vsem združite se v karitativna društva, kakor je družba sv. Rafaela, kakor so Vincencijske, družbe v varstvo deklet i. t. d.

Ne pozabite, da ste katoliki! Naša država nam daje popolno versko svobodo. Ako kdo hoče biti katolik, je lahko. Nihče mu ne brani, nihče ga na zadržuje v tem. Zato si ohranimo svojo vero. Toda hude nasprotnike imamo. Zato treba stati na straži. Zato, Slovenci, združujte se v verska društva, v katerih boste skupno branili in pospeševali sv. vero mej seboj.

Ne pozabite na svojo narodnost! Tudi v tem nam daje naša domovina popolno prostost. Vsaka narodnost se lahko mirno razvija pod okriljem ameriške zastave. Imamo lahko svoje šole, kjer se otroci poučujejo v materinem jeziku, imamo cerkve, kjer se prosto lahko vrši služba božja v materinem jeziku. Zato ne po-

zabite se združevati v narodnostna društva v obrambo svojih narodnih svetinj!

Ako boste pojmovali pomen teh organizacij, pojmovali boste lastno prihodnost naroda."

Burno ploskanje je sledilo tem krasnim besedam.

Mr. Scanlan, glavni predsednik Vincencijevih družb, je zlasti bodril navzoče k navdušenemu delu za pomoč bližnjega v bedi. "Ako imam jaz svoj košček kruha, ne smem pozabiti, da jih je morda sto in sicer morda mojih sorodnikov rojakov ki ga nimajo, ki stradajo.

Ako si morem jaz kupiti lepo novo obleko, ne smem pozabiti, da jih je sto in sto, ki so strgani, ki jih zebe. Zato je moja dolžnost, da dam košček svojega kruha potrebnemu, da dam par centov za oblek onemu, ki je nima, da bo tako dobil vsaj najpotrebnejšega. Zlasti so velike važnosti družbe sv. Vincencija Pavlanskega.

Tudi njegov govor je bil pozdravljen z velikim pritrjevanjem.

Uzgojimo si veren, svobodoljuben narod.

Rev. Wynne, S. J. je predsednik največjega slovstvenega dela, kar jih je bilo v najnovjšem času izdanih, namreč "Catholic Encyclopedia." Ta veleučeni gospod je sam veliko pisal za to velikansko delo, kjer je tudi o nas Slovencih veliko pisanega, koder se bodo Amerikanci lahko poučili o nas Slovencih. Tam je krasno opisan na kratko življenjepis Baraga in drugih naših slavnih mož; tam je opisana naša domovina, tam je opisana zgodovina in tam so tudi na kratko opisane naše sedanje razmere mej Ameriškimi Slovenci.

"Obhodil sem celo Evrope", je rekel, gospod. "Bil sem po vseh državah in študiral razmere. Toda prišel sem do zaključka, da edino v Ameriki uživamo katoliki prostost "božjih otrok" t. j. prostost, kakoršne nam treba, da se moremo razvijati. Tu moremo vršiti mirno svoje procesije, to smemo iti tudi na ulice s procesijami, nihče nas zato ne bo sramotil, nihče nam tega ne bo prepovedal. Mirno spoznavamo svojo vero, mirno lahko zidamo cerkve, kjer hočemo, kolikor hočemo, kakoršne hočemo. Lahko si postavljamo svoje šole, kjer vzgajamo mladino,

kakor sami hočemo, nihče se v to ne meša, nihče nam tega ne brani. V resnici, zlata svoboda! Toda da bo to tudi ostalo, treba, da si vzgojimo mladino v tem duhu. To pa moremo edino potom lastnih župnijskih šol. Zato naj bi tudi Slovenci nikdar ne pozabili, da je prva reč, za katero so dolžni skrbeti, katoliška vzgoja otrok, in sicer ne v ozkosrčnem duhu Evrope, temveč na podlagi svobodoljubja ameriškega, ki sili človeka, da je sam veren in da spoštuje vsakega, ki se drži svojega verskega prepričanja.

Da imate smisla za vse te stvari, kaže mi družba sv. Rafaela. Predno so Irci dobili svojo izseljeniško družbo, so morali čakati 50 let. Predno so Nemci dobili svojo, je preteklo nad 30 leti. Italijani so jo dobili še le pred kakimi 20 leti. Vi pa, ki ste najmlajši narod v Ameriki, jo pa že imate. Častitam Vam za to in vrjemite, da sem vesel in srečen, da sem danes mej Vami. Slovenci, le tako pogumno naprej!" (Živahno ploskanje.)

Slovenci, skupaj z ameriškimi katoliki k delu za narod.

Mr. Frank Smith, mestni sodnik je v šaljivem govoru, povedal marsikatero krasno besedo. Za vsakim stavkom je sledil smeh. "Dosedaj Vašega naroda še poznal nisem. Veseli me, da Vas poznam. Da Vas pa do sedaj nisem poznal, je pa jako dobro znamenje za Vas. Kajti, najbrže nima New Yorška sodnija veliko z Vami opraviti, ker drugače bi Vas bili že spoznali. No, zato pa, ako bom prišel v prihodnje s kom skupaj iz Vaše srede, prisodil mu bom mesto enega leta, kar dve, to pa v znak veselja, da Vas poznam. (Buren smeh).

Včeraj smo imeli banket na čast "district attorneyu" znanemu Withmanu. Tam je nek govornik rekel, da deli vse Amerikance v dve skupini. Jedni so, katere so že vjeli; drugi pa, katere še love. Ker Vas še niso vjeli, mislim, da spadate v vrsto onih, katere še love. (Buren smeh) Vendar, pa, ko Vas vidim združene v tako plemeniti družbi, s tako plemenitim namenom, me jako veseli, in sem prepričan, da bo Vaš narod krepko sodeloval z nami Amerikanci v blagor in prospeh naše skupne nove domovine, zlasti, da bomo mi

katoliki vsikdar in povsod krepko sodelovali z javno politiko in se povsodi pokazali kot navdušene domoljube, da ne bomo pustili voditi našo javno politiko samo drugim. Tudi mi katoličanje smo navdušeni Amerikanci. Tudi mi znamo delati za javni blagor. Tudi mi vemo, kaj treba za blagor naše nove domovine. Zato, Slovenci, ker ne bojte se Amerike. Mislite si, da je to Vaša domovina." Čutite se doma. Združite se z nami, zlasti vsa katoliška društva, da bomo vsaj po družstvih krepko združeni in v skupnih vprašanjih skupno nastopili." (Burno odbravanje).

Dolžni smo drugemu pomagati.

Mrs. O'Donohue je milijonarka, ki pa ves svoj denar, kakor tudi ves svoj čas žrtvuje edino le za pomoč bližnjega. Na svoje stroške vzdržuje dekliški dom na 23. cesti. V krasnem govoru je razložila pomen ženskega delovanja na karitativnem polju. "Ženske veliko več govore, kakor moški", je rekla, "zato pa tudi veliko več store. Zlasti "charity", to je polje, kjer se mora katoliška žena čutiti doma. Od narave imamo milejši čud. Od narave smo nagnjene bolj k usmiljenju, kakor moški, zato je pa naša dolžnost, da temu svojemu nagnenju tudi vedno sledimo. Me, katoliške žene v New Yorku, smo izvrstno organizirane. Imamo odbore, kjer obiskujemo reveže po hišah in jim nosimo potrebnih stvari za vsakdanji živež. Skrbimo za slepe in imamo krasne "Dom-e", kjer jih je na tisoče. Imamo enake odbore in dome za hrome, za jetične, za slabe, za mutaste, za otroke, za dojenčke. Imamo zavetišča za dekleta! Ako imate mej seboj takih, kar pošlite nam jih! Z ljubeznijo se bomo zavzele za nje. Vendar velike težave imamo z ubogimi in potrebnimi slovanskih narodnosti. Me bi jim rade pomagale, pa jih ne razumemo. Od strani Slovanov samih pa ne dobimo nobene pomoči in nobenega sodelovanja. Zato sem vesela, da smem govoriti danes enej izmed slovanskih družin, da vabim Vaša dekleta in Vaše žene v našo sredo. Dekleta, žene, organizujte se. Naredite si odbore in pridite k nam. Mi Vaše pomoči potrebujemo in sicer ne v našo, ampak v korist Vaše narodnosti. Katoliške žene, skupaj! Združimo se in

naj bomo katerekoli narodnosti." Živahno odobravanje je sledilo temu krasnemu govoru.

G. Žizka, konzul, je najprej opravičil odsotnost generalnega konzula, ki bi se bil jaki rad osebno udeležil te prireditve, pa je bil uradno zadržan in v njegovem imenu pozdravlja navzoče in družbo." To je gotovo najplemenitejše delovanje, ako se deljuje za uboge naseljence. Zato naj bi se vsi Slovenci združili pri tem delovanju. Jaz sem Hrvat in kot tak bi si želel, da bi se tudi Hrvatje zganili in posnemali krasen zgled navdušenih Slovencev in se zavzeli za svoje naseljence. Upam, da se bo to gotovo tudi zgodilo.

Toraj v imenu generalnega konzula in v svojem imenu prav iskreno, pristrčno pozdravljam delovanje družbe sv. Rafaela in ji želim obilno vspeha. (Ploskanje.)

Slednjič nastopi še ustanovitelj družbe, P. Kazimir Zakrajšek, in burno pozdravljen izraža svoje srčno veselje nad tem krasnim vspehom družbe sv. Rafaela. "Pet let je, kar smo ustanovili to družbo. Marsikak vihar je rjul nad našimi glavami. Marsikako težko uro smo prestali. Toda danes se vsega tega veselimo. Dandanes nas ne napadajo več. Zakaj? Ker nas poznajo! Ker so nas tudi takrat napadali zato, ker nas niso razumeli. Sedaj vidijo, da smo ne samo ne nevarni ampak, da smo potrebni in koristni. In to je najveselješe znamenje. Tako se ideje počasi čistijo in nas združujejo v narodno delo. Zato rojaki skupaj delujmo!"

Gospica U. Zakrajšek je v krasnem angleškem govoru pozdravila v imenu slovenskih deklet in ženskega odbora družbe sv. Rafaela navzoče goste in nato v slovensčini gospica Ivanka Kompare. Govora in ves nadaljni vspered priobčimo v prihodnji številki.

Kogar veliko preganjajo in grajajo, ali kogar zelo hvalijo, je ali zelo slab ali pa zelo dober človek, kajti kolikor boljši je, toliko bolj ga hvalijo. Kdor je toraj zelo dober ali zelo slab človek, tega se zelo hvali ali zelo graja. Zato pa ako hočemo po sodbi drugih koga spoznati, moramo najprej dobro poznati one, ki ga ali hvalijo ali sodijo. (A. Tomec.)

ROŽA SVETA. Spisal J. R. Haggard, poslovenil J. M. Povest iz tretje križarske vojske. \$1.20, vezano v platnu \$1.60.

Ta krasna povest je izšla kot XVIII. zvezek "Ljudske knjižnice" v zalogi "Katoliške Bukvarne" v Ljubljani. Pripovedna zbirka "Ljudska knjižnica" zasleduje vstrajno in dosledno svoj smoter obogatiti slovensko slovstvo z zanimivim, a zajedno izbranim čtivom, saj so povesti "Dekle z biseri", "Skozi puščavo", "Janez Nevolja" itd. zares pravi biseri pripovednega slovstva; prvenstvo bo pa zavzela brezdvoma najnovejša povest "Roža sveta" "Roža sveta" je ena najlepših povesti, kar jih pozna svetovni slovstvo; njena snov je zajeta iz časa križarskih vojsk torej iz one dobe, ko je bila verska ideja tako močna, da si je pripelo tisoče in tisoče vitezov križ na svoje prsi ter so šli osvobojevati sveto deželo iz rok nevernikov. Doba križarskih vojsk je takorekoč viteška doba krščanstva.

Slavnoznani pisatelj zna mojstersko sukati svoje pero in kar očara bravca s svojo pripovedniško silo. Značaji oseb, ki nastopajo tekom povesti, so jasni in izraziti kot bi bili izklesani iz marmorja in čitatelj zre pred seboj junaško Rozamando v vsej njeni krasoti ter občudule silnega Vulfa ter vrlega in plemenitega Godvina. Kako mojstersko je orisana požrtvovalna ljubezen Masude, ki žrtvuje samo sebe, da reši Rozamundo in z njo Jeruzalem ter življenje vseh jeruzalemskih kristjanov. Ista umetnost se kaže tudi v opisu krvave bitke, v kateri je popolnoma porazil modri in hrabri sultan Saladin krščansko vojsko, ker so njeni voditelji za trenutek pozabili na prvo Kristovo zapoved ljubezni in sloge. Celo dejanje povesti je kratkorečeno skozi in skozi zanimivo, nad vse privlačno ter tako naveže čitatelja, da ne more knjige odložiti, dokler je ne prebere.

Povest vsem slojem najtopleje priporočamo.

Dobiva e v našem upravnistvu. s

— 0 —

SALOMONOVİ RUDNIKI. (Spisal J. R. Haggard, poslovenil J. M.)

Afrkanska povest. Cena broš. 80c., v platnu \$1.15.

Le malo povesti imamo Slovenci, ki bi nudile čitatelju poleg izredno zanimive vsebine tudi možnost spoznavati tuje dežele in seznanjati se s čudnimi šegami in običaji nam neznanih divjih narodov Slavni angleški pisatelj Haggard je postal ravno radi tega svetovno znan, ker zna v svojih čudovitih potnih povestih, ki so skozi in skozi prepletene z najbolj čudnimi dogodki, tako izborna naslikati tudi čuda pokrajin in prebivalcev, mimo katerih pelje čitatelja.

Njegova nad vse bujna domišljija mu povsod pomaga najti sredstva in pota, po katerih se

izogne tisočerm nevarnostim ter svoje junake srečno pripelje do zaželjenega smotra.

V tej povesti s čudovito spretnostjo in zanimivostjo odgrinja čitatelju skrivnosti Afrike ter ga seznanja najpreje s strašnimi teževami, s katerimi je zvezan prehod skozi puščavo čez gore pokrite z večnim snegom in ledom. Nato pa, pripelje svoje junake, kolikor jih ne pogine med potom, v deželo, kjer se nahajajo bajni rudniki, iz katerih je črpal kralj Salomon svoje dijamante in dragocenosti in kjer je dobil slonovo kost za svoj slonokoščeni prestol.

Povest je pisana z redko pisateljsko zmožnostjo in je izredno zanimiva zato jo priporočamo. Dobi se v našem upravnistvu.

Napoleon I. Iz ruščine prevel Ivan Steklasa. 40c. eleg. vez. 75c.

Knjiga ima ne le izredno zanimivo in primerno vsebino, temveč nam tudi prav lepo in po avtentičnih virih opisuje značaj, delo in izredne dogodke v življenju tega velikega moža, pred katerim se je tresla svoj čas cela Evropa in katerega je z drzne višine strmoglavila usoda.

II. Sienkiewicz, Skozi puščave in puščavo. Roman iz Mahdijevih časov. Iz poljščine prevedel dr. L. Lenard, v platnu \$1.50.

Spillmann, Zadnji dnevi Jeruzalema (Lucij Flav.) Zgodovinski roman. 2 zvezka, vez. \$2.00. **Disraeli, Vstaja škenberga.** Zgodovinska 30c. vez. 40c.

Povest nam slika zanimive in hude boje, ki so jih bili krščanski junaki s Turki.

Dickens-Cankar: Povest o dveh mestih. vez. \$1.90.

Beneš-Trebizsky, Kraljica Dagmar. Zgodovinski roman. vez. \$2.00.

Haggard, Dekle z biseri. Povest iz Neronove dobe. vez. \$1.10.

Dejanje povesti se vrši v viteški dobi krščanstva, katero so najslavnejši pisatelji obrabljali za svoja najboljša dela.

Reimmiehl, Ektrivnost najdenke. vez. 40c.

Črna žena. Povest iz domače zgodovine vezana 85c.

Sienkiewicz, Potop. Zgodovinski roman. 2 zvezka \$3.90 vezan v eno knjigo.

Brez dogme. Roman. vezan \$2.00.

Quo vadis? Roman iz Neronove dobe. Vezan \$2.20.

Navedeni trije romani spadajo med najboljše spise slavnega poljskega pisatelja ter se smejo prištevati prvovrstnim delom vesoljnega svetovnega slovstva.

Wallace, Ben-Hur. Roman iz Kristusovih časov. Vezan \$2.10.

Spillmann, Zadnji dnevi Jeruzalema (Lucij Flav.) Zgodovinski roman. 2 dela vezan \$2.00. **Zeninom in nevestam,** pouk za srečen zakon spisal Anton Bonaventura škof Ljubljanski. Cena 10c.

V zalogi imamo vse knjige, bodisi pripovedne in nabožne, katere smo oglasili v majevi številki našega lista. Razven teh imamo v zalogi vse knjige, katere ima Katoliška bukvarna v Ljubljani. Čitalnice in društva imajo lepo priliko si nabaviti nove in najlepše knjige kar jih imamo dosedaj Slovenci.